

кжщи. Имало, каже, тукъ голѣмъ манастиръ къмъ Витоша въ планинитѣ. Ханджията е интелигентенъ шопъ. Има тукъ и циганинъ ковачъ. Момчето ми казва: „асъ, кай, викамъ на баща си, ѳти не ме праща на школьо“. До хана има дюкянъ, гдето две жени работятъ бояджилькъ, боядисватъ червени пояси и пр. (съ кърмъсъ, който купуватъ); дъщерята имаше хубаво лице; пощѣла майка си, когато Миларовъ влѣзе отъ любопитство тамъ. Хубавъ зеленъ край.

Отъ тукъ презъ пуста камениста мѣстность излѣзохме отъ долината на Струма. Политически препирни, Балабановитѣ приказки за мене. Минахме презъ единъ каменистъ гребенъ (съ коси пластове) пеша. Отвори се изгледъ на Рила; алпийска чудовищна стена, перпендикулярна — стрѣмна, горе отрупана съ снѣгъ, облаци кацнали върху ѳ. Изгледъ и къмъ Радомирско поле; планини задъ него въ Трънско, Брѣзничко, Кюстендилско съ снѣжни петна.

На 3:30 часа стигнахме голѣмото шосе при село Диканя; кръстопжтъ за Самоковъ — Радомиръ, Владая, Крапецъ — Дупница. Дъждъ, студено. Срѣщаме малко хора по пжтя, едва по-близо до Дупница, гдето има пазаръ. На 4:30 ч. бѣхме при хана на прехода отъ Радомирско поле въ порѣчието на Джерменъ, новъ свѣтъ, по-топло, гърми нѣкъде далече, Рилскитѣ планини се синѣятъ, като Синайската планина на Дорѣ, величествена „картина“, въ далечината се виждатъ села съ черкви, плодороденъ край.

На 5:15 ч. бѣхме въ Дупница. Спомени отъ лани, отъ гдето минахъ презъ лѣтото. Спрѣхме се при голѣмия ханъ, пихме по едно кафе и разпитахме за коне за утре. Изпратихъ бележка на директора Карановъ, той дойде съ учителитѣ Георгиевъ и съотечественика Грегора, който тъкмо има голѣми грижи — викатъ го на военно обучение презъ май. Заведоха ни въ училището и пансиона — въ стария конакъ на Сюлейманъ бей Карагалията отъ 1224 год. съ турски надписъ надъ вратата. Караглията билъ раненъ въ крака въ боя срещу сърбитѣ и следъ това умрѣлъ у дома си. Частъ отъ конака се сриналъ въ рѣката, има предание за това: набилъ попа, когато служилъ и осквернилъ светото причастие. Вжтре има пространенъ дворъ, който билъ насаденъ съ дрѣвчета, ала градскитѣ и общински мждърци отъ много умъ лани ги изсѣкли. Въ дъното е по-старата училищна сграда и новата — пансиона. Голѣмитѣ стаи сж спални. Тъкмо едно момче при гимнастика бѣше паднало и бѣ си ударило ржката. Трапезарията и залата съ зеленитѣ сандѣци сж тъмни, Миларовъ ми каза, че всичко това му напомняло на „тъмница“. Училищнитѣ стаи сж малки, чиноветѣ не сж поставени добре къмъ свѣтлината. Ученици сега имало 88, разпредѣлени въ 4 класа, отъ самата Дупница само 21 (градътъ ималъ 8,000 души). Градътъ съжалява за пренасянето